

MEDÚZA, MARGOT & MY

Plakat potichu je slušné, vztekat se se nehodí. Ale co když ženský hněv není selhání, ale signál? Kulturní publicistka Hana Řičicová, již znáte z podcastu *Sirény* a která se jako doktorandka na FSV UK věnuje vykořisťování novinářů a novinářek, se pro ELLE zamýšlí nad tím, proč female rage dává smysl, i když vás učili opak.

ZNÁTE TERMÍN FEMALE RAGE (ženský vztek)? Já jo. A dost dobře. Dřív teda hlavně v teorii, protože vzteklá ženská je hysterka. Držet své emoce na uzdě je přece žádoucí pro každou kultivovanou dámu, která řeší problémy s chladnou hlavou a nenechá se ovládnout hněvem. Zlost není sexy, zuří jenom ty, co to nemaj v hlavě v pořádku. A přece je právě *female rage* fenomén, který stojí za pozornost. Nejen mně a následujícím odstavecům, ale hlavně spoustě tiktokerů a socioložek i popkultury nebo mytologií.

Není to tak dávno, co jsem se prohlašovala za klidnou hrdinku, dospělou ženu, kterou nelomcuje negativní pocity. Plakala jsem zřídka, když jsem pobouření jsem považovala za selhání. Já se nerozčiluju, já jsem na úrovni a ne nějaký pračlověk nebo chlápek z hospody, kterej při sebemenším konfliktu vydává skřeky a hází židlema. To bylo ale samozřejmě jenom přání. Pak se to totiž začalo dít čím dál častěji – tíha na hrudi, brnění v konečcích prstů, mžítiky před očima a pocit, že místo exploze ve mně dochází k implozi a moje nasřádaný naštvaní jako by se rozprsklo někde dovnitř a celou mě kontaminovalo. Vedle toho, že jsem následně agresivní nálady začala sama zpracovávat – nejdřív ne úplně efektivně kopáním do věcí, potom bezpečněji třeba křikem do polštáře na terapeutických sezeních –, jsem si o takzvaném ženském vzteku začala i číst a obecně kolem sebe víc všimat.

Female rage má prastaré kořeny – vzteklá byla už mytická Medúza, stejně tak Medea toho často měla dost. I když dneska už uřvaná ženská nezahrnuje krevní mstu a stínání hlav, ženský hněv vidáváme i ve filmech. Ve sportovním bio picu se Margot Robbie jako *Já, Tonya* rozzuří, když vnímá hodnocení krasobruslařské poroty jako nespravedlivé. Komedialní thriller *Nadějná mladá žena* ukazuje naštvanou Carrie Mulligan, která se snaží pomstít svoji znásilněnou kamarádku. Skvělou ukázkou je třeba skladba *All-american bitch* od hudebnice Olivie Rodrigo, ukazující na protichůdné charakteristiky pojící se s „ženskostí“ – jsem věčná optimistka, uvnitř ale zuřím, až praskám. Britská novinářka Caroline Criado Perez o tom, co něžné pohlaví nahněvává a jak na ně systém kašle, napsala celou knihu *Neviditelné ženy*. Spoiler: třeba tohle pojmenování.

Vztek se často pojí s reakcí na nespravedlnost, ať už celospolečensko, nebo tu, kterou ženy zažívají doma či v partnerství. Nebo taky s nepokrytím úplně základních věcí – u mých kamarádek, které mají malé děti, je to třeba hlad nebo nevyspaní –, se strukturálními problémy – krize bydlení, nedostatek

míst ve školce, gender pay gap* – a taky s potřebou neustále bránit vlastní hranice. V nové knížce *Toxická feminita* nás německá autorka Sophia Fritz vyzývá, ať si zkusíme spočítat, kolikrát jsme slyšely věty jako „vždyť to tak neproživej“ nebo „však jsem to tak nemyslel“. Nevím, jak vás, ale zrovna mě osobně tyhle dokážou zaručeně popudit. Proto vás vyzývám ne k počítání, ale právě spíš k bezpečné ventilaci agrese a napětí. Pamatujte ale prosím, že bezpečně neznamená ve stylu Deny z české verze romantické show *The Bachelor*, která holkám ve vile ustavičně vyhrožovala ránou pěstí. Chápu vaše nas*ání, které mohlo po přečtení textu ještě vzrůst, zkuste ale radši společně se mnou to láteření nebo boxování do polštáře.

*gender pay gap je nerovné odměňování žen a mužů na stejných pracovních pozicích, v Česku je v současnosti okolo 17 %.